

gelse af, hvad jeg havde sagt som udgangspunkt, at vi jo mener, at påklædning i almindelighed skal være en frivillig sag.

Men kan ministeren give mig ret i, at der kan være tale om, at en påklædning har en symbolværdi og en art, hvorom man må sige: Her går der en grænse? Altså, hvis f.eks. en mand under påberåbelse af sin religion vil slæbe sin kone gennem gaderne i fodlænker og i upåklædt tilstand, ja, så vil vi sige – jeg kender ikke nogen religioner, der påbyder det, men det er sådan rent hypotetisk – at det vil vi ikke acceptere.

Det samme bør for en ligestillingsminister være tilfældet med burkaen – vi har ikke herhjemme så mange af dem, der går med burka – og også med det tørklæde, der, som hollænderne har ment, sender ganske klare, bevidste signaler om indførelse af sharia-lovgivning, om kvindeundertrykkelse, og som har manglende integration til følge.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg synes nu egentlig, jeg var meget klar i mit svar til hr. Jesper Langballe tidligere. Jeg svarede meget klart på spørgsmålet om, om nogle af os burde overveje at skifte holdning: Nej, det synes jeg ikke. Men jeg synes selvfølgelig, vi skal følge, hvad der sker andre steder, og se på de erfaringer, man gør, og være åbne over for, hvis der viser sig at være nogle resultater, som vi måske også kunne have gavn af her. Men jeg synes ikke på nuværende tidspunkt, at der er behov for at skifte holdning.

Så vil jeg også sige til hr. Jesper Langballe, at det da er rigtigt, at der kan være ting, som har en meget stor symbolværdi, men for mig er det afgørende, at kultur eller religion ikke bliver nogen undskyldning for manglende ligestilling; men her kan der jo nok så meget være tale om, at det er kvinder, der synes, at de gerne vil gå i den påklædning, de har valgt. Altså, der er tale om, at man frivilligt vælger en bestemt påklædning, og så synes jeg, det er vanskeligt at løfte pegefingern over for det andet end at diskutere, hvilke konsekvenser det så har, hvilke signaler det sender, og om det ikke er uhensigtsmæssigt i et samfund som det danske.

Kl. 13.55

Jesper Langballe (DF):

Med hensyn til det sidste argument kan jeg jo principielt godt høre, hvad det er, ministeren siger. Men må jeg ikke gøre opmærksom på, at det argument, at det jo kunne være, at kvinden ifør-

te sig tørklædet frivilligt, kunne man med fuld så stor ret anvende med hensyn til arrangerede ægteskaber. Og det bliver anvendt.

Regeringen og vi er fuldstændig enige om, at arrangerede ægteskaber, der jo meget nemt slår over i tvangsægteskaber, vil vi ikke acceptere, og vi vil ikke bøje os for, at der så er nogle muslimske kvinder, som siger, at de selv synes, at den ordning er udmærket, og at de har levet med den i en kultur, der går 1.500 år tilbage. Javist, men ikke her i Danmark. Der vil vi altså ikke acceptere det.

Kan ministeren ikke se, at har man sagt A, må man også sige B? Altså, det argument kan næsten bruges til hvad som helst.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg synes bare, at vi skal håndtere problemet på anden vis, nemlig ved at gøre opmærksom på, hvad det er for nogle signaler, man sender gennem den påklædning, hvilke problemer det giver med hensyn til at komme i beskæftigelse, og hvilke konsekvenser det har for kvindens rolle som sådan. Og så netop på god vis ved at bruge ordet og argumenterne sørge for at påpege de her konsekvenser af den bestemte påklædning og få den diskussion i gang netop med repræsentanter for de grupper, hvor man benytter den her form for påklædning.

Jeg tror, vi opnår meget bedre resultater ved at gå i dialog om, hvad det egentlig indebærer at få sat fokus på, om det egentlig er nødvendigt at bære den påklædning.

Men igen vil jeg understrege, at jeg synes, at princippet om, at det er frivilligt, hvilken måde man vil gå klædt på, er et vigtigt princip at holde fast i.

Jesper Langballe (DF):

Dialog er en tvivlsom tilgang over for en fanatisme, der er fuldstændig overbevist om, at den selv har ret, og som derfor er helt argumentresistent.

Må jeg sige til ministeren, at det er, ligesom jeg også aner det i det, at jeg skulle ønske et gennemreguleret og utålsomt samfund. Jeg vil gerne gøre ministeren opmærksom på et meget besindigt og troværdigt læserbrev i Ekstra Bladet i søndags af en kvinde, der for anden gang ufrivilligt havde mistet et foster og var meget fortvivlet. Hun lå på Hvidovre Sygehus, og der lå som medpatient en udlændingekvinde, som havde en kæmpe familie, der kom og besøgte hende. De forlangte, at ægtemanden ikke måtte